

Ankara, 1-2-3 Aralık 2010

Onur ANDREOTTI

Hukukçu

İnsan Hakları Avrupa Mahkemesi

İfade özgürlüğünü sınırlayan meşrû amaçlardan “yargının otoritesi ve tarafsızlığının güvence altına alınması

a. Kavramın meşrû amaç olarak tanımı

Öncelikle korunan kavramın, “yargı gücünün otoritesi ve tarafsızlığı” kavramının çerçevesini çizelim, daha sonra adaletin terazisinde, ya da Mahkeme'nin incelemesinde bu kavramın karşısında değerlendirilen menfaatleri, o menfaatlerle arasında gözetilen dengede terazinin hangi kefesine hangi ağırlıkların konulduğuna bakalım.

Yargı gücü derken kastedilen sınırsız ve dokunulmaz, eleştirilemez bir erk değil, adalet mekanizmasının düzgün işlemesi için korunması şart olan, yargı kurumunun, mahkemelerin, yargıçların tarafsızlık ve dolayısıyla güvenilirlik özelliğidir. Bu koruma yargı kurumuna, organına kendinden menkul bir değer, bir tür kutsallık atfedilmesi ile ilgili değil, kurumun işlevinden, var olma sebebinden kamunun kazandığı yarar ile ilgilidir. Yargı, özünde, bireysel hakları koruma amacı gütmesi gereken bir halka hizmet mekanizmasıdır, değerini bu amaçtan alır. 10. maddenin 2. fıkrasında ifade özgürlüğüne getirebilecek sayılı meşrû amaçlardan biri olan yargı gücünün otoritesi ve tarafsızlığının güvence altına alınması, bir kurumun, bir manevî şahsiyetin bir soyut değer olarak korunması anlamına gelmez.

Konumuz çerçevesinde meseleleri incelerken bu ön gerçeği aklımızda tutmalıyız.

Mahkeme içtihadına göre, yargı gücünün otoritesi ve bağımsızlığı için getirilen güvence, daha genel anlamda, bireylerin bir davanın tarafı sıfatıyla haiz oldukları hakları da kapsar.

b. Meşrû amacın varlığı, Sözleşme'ye uygunluk incelemesinin neresinde :

Mahkeme incelemesinde “meşrû amaç var” demek, yalnızca bir aşamaya işaret eder. Bu aşamadan önce ifade özgürlüğüne müdahalenin yasal dayanağının olup olmadığına, şeklen var ise ulaşılabilirlik ve açıklık özelliğinin olup olmadığına bakıyorduk. İncelemenin ikinci aşaması olan yasal dayanağın varlığının tespitinden sonra sorulacak soru, dava konusu müdahalenin, güdülen meşrû amaçla orantılı olup olmadığı, bir başka deyişle demokratik bir toplumda gerekli olup olmadığı, zorlayıcı bir toplumsal gereksinime karşılık düşüp düşmediği, dahası bütün bu gerekliliğin, yaptırımı getiren ulusal mahkeme kararında *yerinde ve yeterli* bir gerekçe ile ortaya konup konmadığıdır. İncelemenin son aşaması ve 10. maddenin ihlalinin olup olmadığına karar verilen yer, meşrû amacın şeklen varlığı değil, bütün bu incelemeden süzülen sonuçtur. Altını çizmek istediğim önemli nokta: bu sonucun ulusal mahkeme kararının gerekçesinde görünür olması şarttır. Ulusal hukukun Sözleşme ve Mahkeme içtihadı ile uyumlu hale getirilmesi bu anlama gelir: İHAM'nin yaptığı işi, öncelikle ulusal hakim yapmalıdır.

Mahkeme'ye Türkiye'ye karşı yapılan başvurularda çıkan kararlarda, şimdilik çok ele alınmamış bir alandayız. Ancak diğer üye ülkelere karşı yapılan başvurularla gelişmiş, ve tabii ki Türk hakiminin de uymakla yükümlü olduğu bir içtihat var.

Bu içtihat özellikle su üç bağlamda gelişmiş:

1. Yargı organlarına hakaret/eleştiri

a) yargı sistemine dahil kişilerden/duruşma salonunda

b) yargı sistemi dışındaki kişilerden/duruşma salonu dışında

2. Soruşturmanın gizliliğinin ihlali (basının kaynaklarının korunması konusu devreye girebilir: bkz A.K. Bakanlar Komitesi'nin "gazetecilerin bilgi kaynaklarını ifşa etmeme hakkı" ile ilgili (2000) 7 n'lu tavsiye kararı; suç soruşturmaları bağlamında da geçerli ve son derece önemli bir başka tavsiye kararı AKBK'nin 12 Temmuz 2003 tarihli 2003 (13) sayılı. Ekindeki ilkelerden birkaçını birlikte okuyalım (Türkçe metin katılımcılara dağıtıldı).

3. Masumiyet karinesinin ihlali (Sözleşme md 6 § 2)

4. Bir yan konu: özel hayatın korunmasının gerektiği haller, Sözleşme md 8)

Bu konulara içtihattan örnekler için, bkz sabah dağıtılan (ekli) liste.

Genel olarak ifade özgürlüğüne ilişkin başvuruları incelerken yöntem, bir yanda metin (tekst), diğer yanda bağlam (kontekst) analizi yapmaktır.

Metin (içerik) analizindeki esas nokta, konunun, kamuoyunda tartışılmasında kamu yararı olan bir konu olup olmadığıdır. Siyasî diye adlandırdığımız konuların tümü, kuşkusuz değişik derecelerde, tartışılmasında kamu yararı olan konulara dahildir. Bu konulara ilişkin metinlere getirilen sınırlandırmalar (bu metinler/konuşmalar sebebiyle uygulanan yaptırımlar) IHAM tarafından daha ince bir süzgeçten geçirilecektir, devletlerin bu konularda sınırlama getirmek için sahip oldukları takdir payı, dardır.

Bunun tersine, özel hayatı ilgilendiren, ya da genel olarak tartışılmasında bir kamu yararı bulunmayan konularda ifade özgürlüğünün karşısında ağır basan başka menfaatler göz önünde tutulacak, devletlerin takdir payı ise daha geniş olabilecektir.

Bunun yanı sıra, metnin hakaret içerip içermediği, gerçekliği kanıtlanabilir olgulara mı yoksa değer yargılarına mı dayandığı önem kazanacaktır.

Söz konusu olan gizlilik özelliği olan bir bilgi ya da belgenin açığa çıkarılması ise, gizlilik özelliğinin sadece öngörülebilir olması değil, aynı zamanda toplumun belge içeriğinden haberdar olmasındaki menfaatin karşısındaki menfaatin daha ağır basması, ve neden daha ağır bastığının devlet organlarıncaya açıklanması, gerekçelendirilmesi gerekir.

Bağlam konusuna gelince, kim, nerede, ne zaman, kime yönelik olarak konuşmuş /yazmış incelemesi yapılacaktır.

Bizim bugünkü konumuz çerçevesinde, konuşan/yazan ("başvurucu") nun konumu, sıfatı önem kazanır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 10. maddesinin 2. fıkrasının ilk satırında ifade özgürlüğünün kullanımına özgü olarak "kullanılması görev ve sorumluluk yükleyen bu özgürlükler..." deniyor. 10. madde, Sözleşme'de kişilere görev yükleyen tek maddedir. Bizim konumuz dahilinde kim bu kişiler: öncelikle basın. Ancak aynı zamanda basının "demokratik sistemin bekçi köpeği olma" işlevinden gelen ayrıcalıklı konumunu da unutmamalıyım. Özellikle tartışılmasında kamu yararı olan konularda, basının haber verme işlevi terazinin basın özgürlüğü kefesinde ağır basar. Bizim konumuz çerçevesinde fazladan bir işlevi daha var basının: ceza kanununun caydırıcı işlevini aleni hale getirme, adalet sisteminin işleyişiyle ilgili kamuyu bilgilendirme görevi.

Bunun yanı sıra kamuoyunun cezaî sistemin işleyişine "bakış hakkı" devreye giriyor (AK Bakanlar Komitesini 2003(13) sayılı tavsiye kararı ve özellikle de **ekindeki ilkeler**).

Sonra, görevleri nedeniyle, yargı kurumuyla aralarında sadakat bağı bulunan kişiler: hakim ve savcılar. Bir yandan yargı organını temsil etme ve devlet memuru olma, devlete sadakat bağıyla bağlı olma sıfatıyla daha çok sorumlulukları var (sözlerine dikkat etme anlamında), diğer yandan adalet mekanizmasının düzgün işlemesi için yükledikleri sorumluluk, ifade özgürlüklerine özel olarak güçlü bir koruma gereğini beraberinde getiriyor.

Avukatlara gelince, adaletin yerine getirilmesinde, mahkemelerle dava tarafları arasındaki aracılar olarak merkezî bir yerleri, özel bir konumları var. Baro üyelerine dayatılan davranış kurallarını bu konum açıklıyor. Bunun dışında, adaletin güvencesi olan ve bir hukuk devletinde temel bir işlev gören mahkemelerin halkın güvenine gereksinimi olduğunu hatırlatıyor Mahkeme. Avukatların bu alandaki anahtar rolleri gereğince, kendilerinden adalet mekanizmasının iyi işlemesine, dolayısıyla halkın adalete olan güvenine katkıda bulunmaları bekleniyor.

EK 1

Yargının otoritesinin ve tarafsızlığının güvence altına alınması AHİM içtihadından tematik bir seçme

A. Mahkeme'ye hakaret

a) Hakim

Perna c. Italie [GC], n° 48898/99, § ..., CEDH 2003-V

Wille c. Liechtenstein [GC], n° 28396/95, § ..., CEDH 1999-VII İdare Mahkemesi Başkanı'nın bir konferansta Anayasa üzerine görüş açıklaması üzerine Prens'in kendisine bir daha memuriyet görevi vermeyeceğine ilişkin mektup yazması.

b) Gazeteci

Saygılı et autres c. Turquie, n° 19353/03, § ..., 8 janvier 2008 (AHİM'in tanık dinlemede bulunduğu bir dava ile ilgili, gerçekliği sabit olgular temelinde savcının eleştirilmesi)

c) Avukat (mahkeme salonunda)

Kyprianou c. Chypre [GC], n° 73797/01, § ..., CEDH 2005-XIII

Nikula c. Finlande, n° 31611/96, § ..., CEDH 2002-II

Avukat (Mahkeme salonu dışında)

Amihalachioaie c. Moldova, n° 60115/00, § ..., CEDH 2004-III

d) Sanık

Saday c. Turquie, n° 32458/96, § ..., 30 mars 2006

ve

kendine özgü bir karar olarak: (savcı)

Kayasu c. Turquie, nos 64119/00 et 76292/01, § ..., 13 novembre 2008

B. Kovuşturmanın gizliliği

Gazeteci

Du Roy et Malaurie c. France, n° 34000/96, § ..., CEDH 2000-X

Ernst et autres c. Belgique, n° 33400/96, § ..., 15 juillet 2003 (gazete bürosunda arama)

Tourancheau et July c. France, n° 53886/00, § ..., 24 novembre 2005 (Masumiyet karinesi/özel hayat)

Dupuis et autres c. France, n° 1914/02, § ..., 7 juin 2007, CEDH 2007-VII (Telefon dinlemeler üzerine kitap yayınlanması-devlet adamlarının eleştirisi)

C. Özel hayat

Egeland et Hanseid c. Norvège, n° 34438/04, § ..., 16 avril 2009 (henüz mahkûm olmuş sanığın Mahkeme çıkışında çekilmiş fotoğraflarının yayınlanması)

**AVRUPA KONSEYİ
BAKANLAR KOMİTESİ**

**Bakanlar Komitesi
Tarafından Üye Devletlere Hazırlanan
“Ceza Davalarıyla İlgili Yayınlarla İlişkin
Hukuki Kuralların Düzenlenmesi”**

Tavsiye Kararı No. R (2003) 13

(Bakan Temsilcilerinin 10 Temmuz 2003 tarihindeki 848nci toplantılarında Bakanlar Komitesi tarafından kabul edilmiştir)

Avrupa Konseyi İç Tüzüğü 15nci maddesi (b) fıkrası hükmü uyarınca, Bakanlar Komitesi;

Avrupa Konseyi'nin amacının, ortak mirasları olan ideal ve ilkeleri korumak ve gerçekleştirmek amacı ile, üye devletler arasında daha geniş bir bütünleşmeyi sağlamak olduğunu dikkate alarak;

Demokratik bir toplumun en önemli unsurlarından biri olan ve toplumun ve her bir bireyin gelişmesi ve ilerlemesi için temel koşullardan birini oluşturan İnsan Hakları ve temel Özgürlüklerin Korunması Sözleşmesinin (bundan sonra Sözleşme olarak kullanılacaktır) 10ncu Maddesi gereğince güvence altına alınan ifade ve haber alma özgürlüğü temel hakkı ile ilgili üye Devletlerin vermiş oldukları taahhüdü hatırd tutarak;

Medyanın, Sözleşmenin 10ncu maddesi kapsamında, kamuoyunu ilgilendiren konulardaki bilgileri içeren, kamuoyunun bilgi edinme hakkı nedeniyle kamuoyunu bilgilendirme hakkı olduğunu ve bunun ayrıca medyanın mesleki bir görevi olduğunu hatırd tutarak,

Sözleşmenin 6ncı ve 8nci Maddeleri kapsamında yer alan masumiyet karinesi, adil yargılanma ve özel hayat ve aile yaşamına saygı haklarının tüm demokratik toplumlarda saygı duyulması şart olan temel gereksinimler olduğunu hatırd tutarak;

Ceza kanununun caydırıcı fonksiyonunu açık hale getirmenin yanı sıra ceza adalet sisteminin fonksiyonun kamuoyunca incelenmesini temin ederek, suç kovuşturmalarıyla ilgili kamuoyunu medya bildirimleri yoluyla bilgilendirmenin önemini vurgulayarak,

Sözleşmenin 6, 8 ve 10ncu Maddeleri ile korunan olası çakışan hakları ve her bir hakkın gerçekleri ışığında, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin, Sözleşme gereğince verilen taahhütlerin gözlemlenmesini temin etmekteki denetleyici rolüne gerekli saygı gösterilerek, bu hakların dengelenmesinin önemini dikkate alarak;

Bunun ötesinde, Sözleşmenin 11nci Maddesinde örgütlenme özgürlüğü ile teminat altına alındığı üzere, medya ve gazetecilerin, medya alanında öz-denetime temel teşkil eden, mesleki örgütler kurmaları hakkını hatırd tutarak,

Gerek öz-denetim yoluyla gerekse devlet ile işbirliği halinde birlikte-denetim yoluyla, gazetecilikte sorumlu uygulamaları geliştirmek için, Avrupa'da medya ve gazeteciler tarafından birçok girişimden haberdar olarak,

Suç kovuşturmalarına ilişkin medya bildirimleri bağlamında, tehlikede olan hakların ve çıkarların korunması ile ilgili bilgilendirici tartışmaları artırmak ve suç kovuşturmalarına

medyanın erişimini temin ederek tüm Avrupa'da iyi uygulamaları desteklemek arzusunda olarak,

Ceza kanunu ve uygulaması çerçevesinde mağdurun durumu üzerine R (85) 11 No'lu Tavsiye Kararı, Hoşgörü kültürünün geliştirilmesi ve medya ile ilgili R (97) 21 No'lu Tavsiye Kararı ile Cevap hakkı – bireylerin yazılı basın karşısındaki durumları ile ilgili (74) 26 No'lu Kararı hatırdta tutarak;

Gazetecilerin bilgi kaynaklarını ifşa etmeme hakkı ile ilgili R (2000) 7 No'lu Tavsiye Kararı uyarınca, suç kovuşturmaları bağlamında gazetecilerin bilgi kaynağını saklı tutmasının önemini vurgulayarak,

Kitle İletişimi Politikaları 4ncü Bakanlar Konferansı'nda (Prag, Aralık 1994) kabul edilen gazetecilik özgürlükleri ve insan hakları üzerine 2 No'lu Karar ve Kitle İletişimi Politikaları 6ncı Bakanlar Konferansı'nda (Krakov, Haziran 2000) kabul edilen yarın için medya politikası üzerine Bildiri'yi dikkate alarak,

Bu tavsiye kararının, üye Devletlerde halen uygulanmakta olan ifade özgürlüğünü korumaya yönelik ölçütleri kısıtlamayı amaçlamadığını hatırdta tutarak,

Cezai uygulamalarla ilgili olarak ulusal hukuk sistemlerinin farklılıklarının bilincinde olarak, Üye Devletlerin hükümetlerine, aşağıdaki tavsiyelerde bulunur:

1. bu Tavsiye Kararına eklenen ilkelerin uygulanması için, kendi anayasal koşullarının kısıtlamaları çerçevesinde, Devletlerin gerekli gördüğü tüm önlemleri alması veya güçlendirmesi,
2. bu tavsiye Kararı ve eklenen ilkelerin, uygun olduğu yerlerde, çevirisi yapılarak, ülke içinde geniş çapta dağıtımının yapılması, ve
3. bu Tavsiye Kararı ve ekindeki ilkelerin, yargı makamları, polis makamlarının dikkatine sunulmasının yanı sıra medya çalışanlarına ve hukukçuların temsilci kuruluşlarına erişilebilir kılınması.

(2003)13 nolu Tavsiye Kararı'nın Eki
Suç kovuşturmalarıyla ilgili bilgilerin medyada sunulmasına ilişkin ilkeler

İlke 1 – Medya aracılığıyla kamunun bilgilendirilmesi

Kamu, medya aracılığıyla, adli makamların ve emniyet birimlerinin çalışmaları hakkında bilgi alabilmelidir. Bu nedenle, gazeteciler, adli yargı sisteminin işlemesi hakkında, sadece aşağıdaki ilkelerde belirtilen kısıtlamalara bağlı kalmak kaydıyla, özgürce haber yapabilmeli veya yorumda bulunabilmelidirler.

İlke 2 - Masumiyet karinesi

Masumiyet karinesi ilkesine saygı duyulması, adil yargılanma hakkının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle, devam eden bir suç kovuşturmalarıyla ilgili bilgi ve fikirler, sanık veya şüphelinin masumiyet karinesi hakkına zarar vermeyecek şekilde medyada yer almalı veya yayınlanmalıdır.

İlke 3 - Bilginin doğruluğu

Adli makamlar veya emniyet birimleri, medyaya sadece doğrulanmış bilgiyi veya makul varsayımlara dayandırılmış bilgiyi vermelidir. Varsayımlara dayalı bilginin verilmesi halinde, bu durum medyaya açıkça ifade edilmelidir.

İlke 4 – Bilgiye erişim

Gazetecilerin, adli makamlar veya emniyet birimlerinden devam eden suç kovuşturmalarıyla ilgili yasal yoldan bilgi edinmeleri halinde, bu kurumlar ve birimler, söz konuyu bilgiyi, ayırım yapmadan, istekte bulunan veya bulunmuş olan bütün gazetecilere vermelidirler.

İlke 5 - Medyaya bilgi verilmesinin yolları

Adli makamların veya emniyet birimlerinin, devam eden bir suç kovuşturmaları hakkında medyaya bilgi vermeye karar vermeleri halinde, bu tür bilgiler, yetkili görevliler tarafından basın bültenleri veya basın konferansları aracılığıyla veya benzeri araçlarla, ayırım yapılmaksızın, verilmelidir.

İlke 6 – Suç kovuşturmaları esnasında düzenli bilgi sağlanması

Kamu çıkarına olan suç kovuşturmaları veya kamu tarafından dikkatle izlenen diğer suç kovuşturmaları hakkında, adli makamlar veya emniyet birimleri, araştırma ve polis soruşturmalarının gizliliğine zarar vermeyeceği veya yapılan suç kovuşturmalarının sonucunu geciktirmeyeceği veya engellemeyeceği takdirde, konuyla ilgili yaptıkları çalışmalar hakkında medyayı bilgilendirmelidirler. Suç kovuşturmalarının uzun sürmesi halinde bu tür bilgiler düzenli olarak verilmelidir.

İlke 7 – Bilginin kötüye kullanımının yasaklanması

Adli makamlar veya emniyet birimleri, kanunun uygulanmasına yönelik olmayan amaçlar veya ticari amaçlar nedeniyle devam eden suç kovuşturmalarıyla ilgili bilgileri kullanmamalıdır.

İlke 8 – Devam eden soruşturmalarda mahremiyetin (özel hayatın) korunması

Şüpheli, sanık veya tutuklu kişiler veya suç kovuşturmalarıyla ilgisi bulunan diğer taraflar hakkında bilgi verilirken, Sözleşmenin 8. maddesi uyarınca özel hayatın korunması hakkına saygı gösterilmelidir. Şüpheli, sanık ve tutuklu aileleri ile şahit ve mağdurların yanı sıra çocuklar ile diğer zarar görebilecek kişilere özel önem verilmelidir. Kimliklerini ortaya çıkaracak bir bilginin, bu İlke’de belirtilen kişiler üzerinde olabilecek zararlı etkilerine de, her durumda, özellikle dikkat edilmelidir.

İlke 9 - Düzeltme Hakkı veya Cevap Hakkı

Suç kovuşturmaları kapsamında yanlış veya karalayıcı medya haberlerine maruz kalan herkes, diğer başvurulabilecek telafi yolları saklı kalmak üzere, ilgili medyaya karşı, durum elverdiği takdirde, düzeltme veya cevap hakkına sahip olmalıdır. Adli makamlar veya emniyet birimleri tarafından çıkarılan basın bültenleri de yanlış bilgi içerdiği takdirde düzeltme hakkı kullanılabilir.

İlke 10 - Zarar verici etkinin önlenmesi

Suç kovuşturmaları kapsamında, özellikle davayla ilgili jüri üyeleri veya seçilmiş yargıçlar, yargı makamları ve emniyet birimleri suç kovuşturmaları açısından önyargı riski oluşturabilecek bilgiyi açık bir şekilde sağlamaktan kaçınmalıdırlar.

İlke 11 - Mahkeme öncesi zarar verici yayımlar

Suçlanan kişi medyada yer alan bilgiler sonucu adil yargılanma hakkına büyük olasılıkla zarar verebileceğini veya verdiğini ispat edebilirse kendisine etkin bir yasal telafi yolu sunulmalıdır.

İlke 12 - Gazetecilerin kabulü

Gazeteciler, halka açık mahkeme duruşmalarına ve mahkeme kararlarının resmi duyurularına ayırım yapılmaksızın ve öncelikli akreditasyon koşulları aranmaksızın kabul edilmelidirler. Sözleşmenin 6ncı maddesine uygun olarak halk mahkeme oturumları dışında tutulmadığı müddetçe, gazeteciler de mahkeme oturumları dışında tutulmamalıdır.

İlke 13 - Gazetecilerin mahkeme salonlarında bulunması

Yetkili makamlar, uygulanabilir olduğu müddetçe, mahkeme salonlarında halkın da varlığını göz ardı etmeyerek, talebe karşılık verecek şekilde, gazeteciler için belirli sayıda oturacak yer sağlamalıdır.

İlke 14 - Mahkeme salonlarında canlı yayın ve kayıtlar

Kanunlar veya yetkili adli makamlar tarafından açıkça izin verilmediği müddetçe medya tarafından mahkeme salonlarından canlı yayın veya kayıt yapılamayacaktır. Bu tür yayınlara sadece mağdurlar, tanıklar, suç kovuşturmaları tarafları, jüri veya yargıçlar üzerinde uygunsuz bir şekilde etki yapma riski taşımadığı müddetçe izin verilmelidir.

İlke 15 - Medya haberleri için destek

Mümkün olduğu takdirde, yetkili makamlar duruşmaların tarihlerini, ithamnameler ve iddianameleri ve yasal haber aktarımına ilişkin diğer bilgilerin duyularını gazetecilerin isteği üzerine zamanında sağlamalıdır. Gazetecilerin, ayırım yapılmadan, kamuya açıklanmış kararların kopyalarını yapmalarına veya almalarına izin verilmelidir. Gazeteciler bu kararları halka dağıtma veya iletme imkanına sahip olmalıdırlar.

İlke 16 - Tanıkların korunması

Tanığın kimliği ancak tanık önceden razı olduğu takdirde, tanığın kimliği halkı ilgilendiriyorsa veya ifadesi daha önceden halka sunulmuşsa açıklanabilmelidir. Tanıkların kimliği yaşamlarını veya güvenliklerini tehdit ediyorsa hiçbir şekilde açıklanamamalıdır. Tanıklar için koruma programlarına, özellikle organize suç ve aile içi suçlara karşı açılan suç kovuşturmalarına, gerekli önem verilmelidir.

İlke 17 - Mahkeme tarafından verilen cezaların uygulanmasına ilişkin medyada yer alan haberler

Gazetecilerin, mahkemede verilen cezalardan ötürü hapisanelerde bulunan kişilerle bağlantı kurmalarına, adaletin adil işlemesine, mahkumların veya hapisane görevlilerinin haklarına veya hapisanenin güvenliğine zarar vermeyecek şekilde, izin verilmelidir.

İlke 18 - Mahkeme tarafından verilen cezaların bitiminden sonra medyada yer alan haberler

Sözleşmenin 8inci maddesinde yer alan mahremiyetin korunması hakkı, cezasını bitiren kişilerin toplumla tekrar bütünleşmesine zarar vermemek amacıyla, cezalarının bitiminden sonra bu kişilerin kimliklerinin korunması hakkını da içermelidir. Ancak bu kişilerin kimliklerinin açıklanmasına açıkça rıza göstermeleri veya kendileri ve işlemiş oldukları suçların tekrar toplum için sorun teşkil etmesi veya tekrar toplum için sorun teşkil edecek duruma gelmesi halleri yukarıdaki durumun dışında tutulur.